

Primăvara viitoare...

Intel1anima

Au obosit de-atâta vară stejarii,
încât secundele abia mai ticăie pe ramuri.
Driade sfioase, lunatice, cu chipuri străvezii ca aerul,
cu degete de ceață,
ies de prin scorburi
și-ncearcă în zadar să-i încălzească la sân.
Le freacă mâinile-nghețate,
le șoptesc în ureche eresuri
de la-nceputul lumii,
cercând din greu să le aducă
verdeața în obraji.
Dar e-n zadar.
Suflarea lor vârtej de gheață e
și-nvolburate,
înfrigurate,
transfigurate-n frunze palide sau sângerii,
secundele pădurii se desprind de pe ramuri
și cad
ca dintr-o clepsidră spartă
în brațele de mamă iubitoare ale pământului.
Și astfel timpul capătă o consistență de lut,
în timp ce sufletul copacilor rămâne impudic dezgolit,
prins între oglinzile întunecate
ale cerului de toamnă cu multe lacrimi
și mai puține stele.

E toamnă în pădure iar, iubite,
dar cerul din inima ta rămâne neschimbat
și mă-ncălzește cu-aceleași stele,
dorul tău îmi cântă cu-același
murmur de frunze verzi,
harfa ta e aninată în aceeași poezie
ce naște primăvara viitoare.